

XXIX

Една сила.

— Вече става банално да присъствавамъ и на тоя митингъ,—каза си Кардашевъ и се напъти къмъ дома си, за да зафане, още при прѣснитѣ впечатления, своя психологически расказъ, който имаше вече и название: *Една сила*.

При звънарницата той видѣ приятеля си Тачева, бивши журналистъ, сега адвокатъ, а въ празнитѣ си часове — и писателъ. човѣкъ духовитъ и приказливъ.

— Тачевъ, добъръ день! — каза Кардашевъ. — Въ тоя митингъ силно впечатление ми направи Карафинковъ, азъ схмъ просто въсхитевъ отъ него!

И Кардашевъ улови подъ ржка Тачева и продължи да отива съ него изъ Алабинъка улица.

— Да! Карафинковъ обладава силенъ ораторски талантъ.

— Прибави: и велико сърдце! — дапълно Кардашевъ.

Тачевъ го погледна въпросително.

— Да, велико сърдце, и велика душа — безъ това той не би така дълбоко покъртилъ нашитѣ... Тоя човѣкъ ме очарови, той се издигна високо до облацитѣ, той стои надъ тълпата. Ако ми позволишъ, азъ щя го назовя още: и великъ характеръ! което е много нѣщо у насъ!

— Много величѣя — забѣлѣжи усмихнато Тачевъ — А можешъ ли ми каза защо е и последното?

— Какъ, ти не цѣнишъ сичката гражданска доблестъ, която има въ постъжката му? Той днесъ, като се качваше на трибуната да осъди правителството, правеше въ сщщото врѣме и самопожертвоване..., той се жертвуваше!

— Въ какво? — попита адвокатътъ.

— Той знаеше, че губи положението си, службата си, оставаше на пята!.. Смѣйшъ се!.. Или мислишъ, че ми-